

[Annette Just]

ildsprudende, vi her taler om, det er det totale forsvar. Det er ikke blot hjemmeværnet, jeg inkluderer heri, men også civilforsvaret. Det er hele landets sag, vi er nødt til at tale.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Jeg tror da også, det er klogt af fru Annette Just at acceptere, at det ikke er pengene, men indholdet i forsvaret, der er det afgørende, specielt når fru Annette Just kæder det sammen med de kommende finanslovforhandlinger, for Fremskridtspartiet har jo produceret nogle ændringsforslag til finanslovsforslaget også på forsvarsområdet under parolen: Forsvarsministeriet skal også deltage i genopretningen af den danske økonomi. Og så får vi en lang række besparelser præsenteret, idet tilskud til det ene og det andet og det tredje udgår; alt i alt en besparelse på omkring 48 mio. kr. Det synes jeg da lige skal nævnes, når fru Annette Just vil være næsten endnu mere villig til at give penge ud til dansk forsvar end alle mulige andre.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg synes, det ville være en god idé, om fru Connie Hedegaard læste vores forslag, for så vil hun nemlig kunne konstatere, at dette område faktisk er et af de få, vi ikke har skåret ned på. Vi har kun foreslået en nedlæggelse af udvalget SNU, og så har vi sagt, at det er nødvendigt at nedsætte lønnen med 10 pct. Men det er også noget af det, vi har med i selve finanslovsforslaget. Det har intet med forsvarsforlig eller lignende at gøre.

Jørgen Estrup (RV):

Med denne redegørelse har regeringen opfyldt sin del af forpligtelsen i det beslutningsforslag, som Folketinget vedtog den 30. juni 1988. Der ligger nu et bud på forsvarrets forhold i perioden 1989-1991, et udspil til forhandling og til en aftale for de kommende 3 finansår.

Samtidig har Det Radikale Venstre opfyldt den forpligtelse, vi påtog os, nemlig forpligtelsen til at tage medansvar for forsvarrets bevillinger på uændret niveau, dvs. en nulløsning.

Den forpligtelse var vi villige til at påtage os allerede sidste forår, mens den tidligere regering og Socialdemokratiet drøftede forsvarsfor-

lig. Da blev det som bekendt ikke aktuelt. Vi understregede igen viljen under valgkampen, og det blev en del af grundlaget for den nye regering.

Vi påtog os denne forpligtelse, uanset at vi har haft den opfattelse, at det ville være muligt at finde besparelser på forsvarsbudgettet.

For os var det vigtigere, at der nu blev taget fat på de åbenbare problemer, som lå i forsvarrets indretning og dermed i dansk sikkerhedspolitik.

De skiftende forsvarsforlig løste ingen problemer. Der var brug for for en gangs skyld at grave dybt for at overveje forsvarrets indretning i et langsigtet sikkerhedspolitisk perspektiv. Derfor tog vi samtidig initiativ til nedsættelse af den forsvarskommission, som nu har påbegyndt sit arbejde, og som forhåbentlig kan føre til nogle interessante resultater.

Regeringens udspil blev en 3-årig nulløsning, og det er der faktisk ikke noget særlig overraskende i. Det lå i de politiske kort, og det blev allerede konstateret af statsministeren under åbningsdebatten den 9. juni 1988. Statsministeren reagerede her på en bemærkning fra fru Pia Kjærsgaard om, at regeringen nu vil nøjes med en nulløsning, ved at sige – og jeg citerer fra Folketingets forhandlinger, 1987-88 (2. samling), spalte 167:

»Nogle af os er varme tilhængere af, at det danske forsvarsbudget burde stige, andre er imod. Men det følger under alle omstændigheder af Folketingets sammensætning, at der ikke er flertalsmulighed for et stigende forsvarsbudget. Så må vi, der lægger vægt på budgettets størrelse, glæde os over, at vi fastholder reguleringsbestemmelsen, priser og lønninger osv. Det er da godt.«

Dertil kommer, at Socialdemokratiet, som er den naturlige partner i et kommende forsvarsforlig, til overflod har understreget, at et kommende forlig må bygge på en nulløsning, hvis Socialdemokratiet skal være deltager. Hvordan kunne resultatet så blive andet end en nulløsning? Selv hr. Arne Melchior's spil for galleriet kan ikke ændre ved det faktum.

Der har siden offentliggørelsen af regeringens udspil været rejst nogle spørgsmål om, hvordan teksten skulle udlægges. Efter radikal opfattelse er teksten ganske klar.

Når det gælder bidraget til NATO's infrastrukturprogram, skal det fortsat finansieres in-